

Arrest

nr. 315 667 van 30 oktober 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**
wettelijk vertegenwoordigd door zijn bewindvoerder X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat R. AKTEPE**
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 april 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 6 juni 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 augustus 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 december 2009 dient verzoeker een eerste aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De aanvraag van verzoeker wordt toegekend en hij wordt op 6 september 2012 in het bezit gesteld van een A-kaart. De A-kaart van verzoeker wordt telkens verlengd tot 20 juni 2019.

Bij beschikking van het vredegerecht te Antwerpen van 7 april 2021 wordt verzoeker onbekwaam verklaard om bepaalde handelingen met betrekking tot de persoon en de goederen te stellen. Een bewindvoerder wordt aangesteld.

Verzoeker dient op 13 mei 2022 een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 20 juni 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij verzoekers verblijfsaanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Ook op 20 juni 2022 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelt tegen deze beslissingen een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 279 808 van 7 november 2022 vernietigt de Raad de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, doch verwerpt het beroep voor zover het is gericht tegen de ongegrondheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 17 maart 2023 dient verzoeker voor de tweede keer een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde neemt op 30 april 2024 een beslissing waarbij hij verzoekers aanvraag onontvankelijk verklaart, aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.03.2023 werd ingediend door :

E. (...) B. (...), M. (...) (R.R. (...))

Geboren te (...) op (...) 1980

Nationaliteit: Marokko

Ook gekend als: B. (...) M. (...), geboren op (...) 1981, nationaliteit: Algerije

Adres: (...)

Wettelijk vertegenwoordigd door

P. (...) A. (...), bewindvoerder

(...) ANTWERPEN

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 09.09.2002 een Schengenvisum type C bekam.

Op 18.05.2005 werd betrokkene een eerste maal aangetroffen op het Belgische grondgebied, bij een administratieve controle, waarbij hij een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg. Op 24.03.2008 werd betrokkene opnieuw aangetroffen bij een administratieve controle en betekende hij een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. Op 15.05.2008 werd betrokkene aangehouden te Nederland, waarbij hij, na een overnameakkoord, op 09.06.2008 aan België werd overgedragen. Daarbij betekende hij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 07.12.2009 dient hij een eerste aanvraag 9bis in. Deze aanvraag wordt toegestaan en betrokkene wordt op 06.09.2012 in het bezit gesteld van een A-kaart. Deze A-kaart wordt uiteindelijk verlengd tot 20.06.2019. Betrokkene dient geen aanvraag tot verlenging van zijn A-kaart in. Op 13.05.2022 dient betrokkene een aanvraag 9ter in, die ongegrond wordt afgesloten op datum van 20.06.2022 en bevestigd wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 07.11.2022.

Betrokkene beroept zich op zijn medische problematiek als buitengewone omstandigheid, omdat hij hierdoor niet meer voor zichzelf kan zorgen en onder bewind voering zou staan. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: een medisch attest dd. 14.02.2022 en de verschillende vonnissen van de vrederechter. Wat de plaatsing onder bewind voering betreft, dit betreft enkel een onbekwaam verklaring om bepaalde procedures in verband met zijn persoon te stellen. Uit de vorgelegde arresten blijkt niet dat betrokkene volledig onbekwaam is verklaard, het gaat enkel om het instellen van bepaalde procedures. Wat zijn medische problematiek betreft, merken we op dat betrokkene op basis hiervan reeds een aanvraag 9ter indiende op 13.05.2022, die echter ongegrond werd afgesloten op 20.06.2022. We stellen dus vast dat de medische problematiek van betrokkene reeds ten gronde werd onderzocht door de bevoegde dienst en niet werd weerhouden omdat de nodige behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst en dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. We verwijzen in dit kader naar het artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van

de Vreemdelingenwet niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk worden verklaard in het kader van een aanvraag 9bis. Het motief dat steunt op artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet kan op zichzelf genomen reeds volstaan als redengeving voor het niet aanvaarden van verzoekers gezondheidstoestand als buitengewone omstandigheid (RVV, arrest 244999 van 27 november 2020). Het bij huidige aanvraag 9bis voorgelegde medische stuk maakte tevens deel uit van de aanvraag 9ter. Ook het element van mantelzorg werd uitvoerig besproken in het medisch advies dd. 20.06.2022 en niet weerhouden. Betrokkene legt geen nieuwe medische stukken voor die het tegendeel aantonen. Betrokkene kan, indien gewenst, de dienst Special Needs van Fedasil contacteren om zijn tijdelijke terugkeer voor te bereiden. Dit is een speciaal programma voor de terugkeer van mensen met een ernstige medische problematiek. Dit programma bestaat uit een sociaal rapport (waarin de lokale partners ter plaatse alle nodige medicatie en behandeling opsporen en klaarzetten), een begeleide terugkeer van deur tot deur (naar gelang met een sociaal assistent, een verpleegster of een dokter) en een terugbetaling van alle medische kosten tot zes maanden na de terugkeer en tot één jaar na de terugkeer indien onmiddellijk na de terugkeer een hospitalisatie vereist zou zijn. Het is ook mogelijk om voldoende medicatie mee te geven voor een bepaalde termijn om er zeker van te zijn dat de noodzakelijke behandeling niet onderbroken wordt. De ingeroepen medische elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen enkele band meer zou hebben met Marokko, land dat hij twintig jaar geleden verlaten heeft en waar hij geen familieleden meer heeft. Het zou voor hem onmogelijk zijn om zich te regulariseren met de administratieve moeilijkheden die daar geleden, gelet op zijn lange afwezigheid. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter dat hij wel degelijk nog familieleden heeft in Marokko, waaronder zijn ouders. Deze laatsten bekwamen in 2019 nog een Duits Schengenvisum, geldig van 15.08.2019 tot 15.09.2019 en in 2022 dienden zij een visumaanvraag in bij de Belgische vertegenwoordiging in Marokko, maar deze aanvraag werd geweigerd op 28.09.2022. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 22 jaar in Marokko, waar hij geboren en getogen is. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Wat de aangehaalde administratieve moeilijkheden betreft, merken we op dat betrokkene niet verder verduidelijkt of specificeert wat deze moeilijkheden precies inhouden en op welke wijze zij een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk zouden maken. Bovendien kan niet ingezien worden waarom hij niet kan richten tot het Marokkaanse consulaat om zich te informeren over eventueel te ondernemen stappen voor een terugkeer naar Marokko. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat hij omwille van administratieve moeilijkheden niet zou kunnen terugkeren naar Marokko. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat twee zussen van betrokkene de Belgische nationaliteit hebben verworven en dat zijn broer legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat al zijn familieleden in België zouden verblijven en hij geen kans zou hebben op een gezinsleven in Marokko. Zijn hele privéleven zou in België gesitueerd zijn na een verblijf van meer dan twintig jaar. Hij beroept zich op zijn gezinsleven met zijn ouders, zijn zussen en zijn broer, waarbij de RVV in zijn arrest nr. 281 228 van 07.11.2022 van oordeel was dat er in casu sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene heeft inderdaad familieleden op het Belgische grondgebied, met name zijn twee zussen en zijn broer, maar hij heeft ook nog familieleden in Marokko, waaronder zijn ouders. Gezien de RVV inderdaad vaststelde dat er in casu sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van zijn zussen die instaan voor de mantelzorg en gezien zijn legale verblijf van 22.04.2012 tot 20.06.2019 mag aangenomen worden dat betrokkene wel degelijk hechte banden heeft opgebouwd in België. Wij merken echter op dat de verplichting om de aanvraag

in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). We wijzen nogmaals op het medisch advies dd. 20.06.2022 waarin de mantelzorg, die betrokkene in België van zijn zussen krijgt, uitvoerig besproken wordt en waaruit blijkt dat hij nog familieleden heeft in Marokko die tijdelijk kunnen instaan voor de mantelzorg. In afwachting van zijn eventuele terugkeer naar België, kan betrokkene gebruik maken van moderne communicatiemiddelen om contact te onderhouden met zijn zussen. Huidige beslissing houdt dan ook geen beëindiging van het contact met zijn zussen in. We benadrukken nogmaals dat het hier gaat om een tijdelijke scheiding en geen definitieve scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang (legaal) verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al meer dan twintig jaar in België zou verblijven, dat hij zich hier goed geïntegreerd zou hebben, dat al zijn belangen zich in België zouden situeren, dat hij hier volledig geïntegreerd zou zijn, dat hij hier een vast adres zou hebben, dat er sprake zou zijn van sociale verankering, dat hij hier tewerkgesteld was, dat hij door zijn jarenlange verblijf en tewerkstelling de landstalen goed onder de knie gekregen zou hebben, dat hij een attest van tewerkstelling voorlegt evenals een individuele rekening van het jaar 2018, een schrijven inzake tijdelijke werkloosheid, zijn arbeidskaart en zijn arbeidscontract) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Ook op 30 april 2024 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

*Naam, voornaam: E. (...) B. (...), M. (...)
geboortedatum: (...) 1980
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Marokko*

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als B. (...) M. (...), geboren op (...) 1981, nationaliteit: Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Betrokkene beroept zich op zijn medische problematiek waarvoor mantelzorg strikt noodzakelijk zou zijn. Allereerst, merken we op dat het voorgelegde attest dateert van 14.02.2022 en dus slechts een zeer beperkte actualiteitswaarde heeft daar het dateert van meer dan twee jaar geleden. Uit dit attest blijkt niet dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen, dat reizen wordt afgeraden of dat de nodige zorgen niet beschikbaar zijn in het land van herkomst. Betrokkene toont niet aan dat hij in het land van herkomst niet over familieleden beschikt die kunnen instaan voor de mantelzorg, zo verblijven zijn ouders nog steeds in Marokko. Betrokkene kan voor zijn terugkeer tevens een beroep doen op het Special Needs programma van Fedasil dat voorziet in een begeleide terugkeer, van deur tot deur, in aanwezigheid van een sociaal assistent, een dokter of een verpleegkundige, naar gelang de vereisten. Tenslotte wijzen we er op dat de ingeroepen medische problematiek reeds ten gronde onderzocht werd door de bevoegde dienst en niet werd weerhouden.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel. Ter adstruering van zijn eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt

2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Verwerende partij stelt dat de regularisatieaanvraag van verzoeker onontvankelijk zou zijn, omdat er niet zou zijn aangetoond dat er sprake is van 'buitengewone omstandigheden'.

Verzoeker kan hier geenszins mee akkoord gaan.

Volgens de algemene regel dient de regularisatieaanvraag inderdaad te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de verzoeker de nationaliteit heeft of waar hij een verblijfsrecht heeft.

Artikel 9bis Vreemdelingenwet bepaalt evenwel het volgende:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan dienst gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. [...]."

Indien er buitengewone omstandigheden zijn, kan de regularisatieaanvraag dus worden ingediend in België (RvSt nr. 56146; RvSt nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert daarbij dat de term "circonstances exceptionnelles" gelezen moet worden als "circonstances extraordinaires" (RvSt 11 juli 1996, nr. 60962, T.Vreemd. 1997, nr. 4, 385). Dit betekent dat "buitengewone omstandigheden" geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de verzoeker.

Een buitengewone omstandigheid is dus niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de verzoeker om naar zijn land van herkomst terug te keren om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de verzoeker "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de verzoeker zelf!

6.

In casu verblijft verzoeker reeds meer dan 20 jaar onafgebroken in België, meer bepaald sinds 13.11.2002, waarvan hij meer dan 7 jaar legaal in België verbleef (zijnde van 22.04.2012 tot 20.06.2019)

Verzoeker kwam het land binnen met een geldig visum voor een verblijf van 60 dagen, waarbij hij initieel op familiebezoek kwam met als garant E. (...) B. (...) A. (...).

Hierna startte verzoeker een regularisatieprocedure, hetgeen tot een positief resultaat leidde en bijgevolg tot een legaal verblijfsrecht. Zo kreeg verzoeker een A-kaart en werkte hij alhier voor het bedrijf "(...)" van 2012-2018. Zijn laatste arbeidskaart werd verlengd tot en met 20.06.2019. (STUK 9)

Gezien verzoeker met een medische problematiek kampt diende verzoeker vervolgens een verzoek tot medische regularisatie in op 13.05.2022. Dit werd afgewezen door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie per beslissing dd. 20.06.2022. Daar verzoeker het hier geenszins mee eens kon zijn diende hij een verzoekschrift in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV), om de schorsing en de tenietverklaring te vorderen van deze bestreden beslissing. Per arrest dd. 7.11.2022 vernietigde de RvV het bevel om het grondgebied te verlaten, doch de machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd onvankelijk, doch ongegrond verklaard. (STUK 8)

Verzoeker lijdt namelijk aan Schizofrenie, psychoses, Paranoïde wanen en auditieve hallucinaties. Deze aandoeningen werden als volgt omschreven in het initiële verzoekschrift van de aanvraag cfr. art. 9ter van de Vreemdelingenwet met verwijzing naar de bijhorende stukken.

(STUK 10)

“1.

Als bijlage treft u vooreerst het standaard medisch getuigschrift aangaande van verzoeker, opgemaakt op 14.02.2022, alsook het daarbij gevoegde medisch verslag met betrekking tot de gedwongen opname van 25.11.2020 tem 11.02.2021.

(stukken 2, 3)

Hierin wordt o.a. verklaard dat verzoeker lijdt aan de volgende aandoeningen:

- Schizofrenie*
- Psychoses*
- Paranoïde wanen*
- Auditieve hallucinaties.*

Dit betreffen aldus ernstige aandoeningen, waarvoor verzoeker zijn hele leven lang dient behandeld te worden, en dit op chronische wijze, en waar hij ook chronisch medicatie voor moet nemen.

(stukken 2, 3)

Deze opvolging gebeurt thans door de vertrouwde artsen en in het bijzijn van zijn familie. Stabiliteit en vertrouwdeheid zijn zeer belangrijke elementen bij het onder controle houden van verzoekers ziekte.

Verzoeker woonde voor zijn gedwongen opname steeds in bij familie, en wordt er thans nog elke dag door verzorgd.

2.

De situatie van verzoeker is ernstig.

Uit angst voor de veiligheid van verzoeker in de eerste plaats, doch ook van omstaanders, werd verzoeker al gedwongen opgenomen in het psychiatrisch ziekenhuis van 25.11.2020 tem 11.02.2021.

In beide medische verslagen wordt melding gemaakt van psychoses, hallucinaties, agressiviteit ten gevolge hiervan, doodsb bedreigingen tijdens zulke hallucinaties, desoriëntatie, ...

Ook wanneer verzoeker niet in het ziekenhuis verblijft, dient hij te worden behandeld en te worden opgevolgd door psychiaters en dit levenslang.

De gevolgen zouden ernstig zijn bij een (tijdelijke) stopzetting van deze behandeling, verzoeker loopt dan immers groot risico om de controle te verliezen over zijn psychoses, paranoïde wanen en auditieve hallucinaties.

(stuk 2)

Medische opvolging samen met mantelzorg zijn dan ook strikt noodzakelijk volgens de behandelende artsen! Dagelijkse continue zorg en ondersteuning zijn nodig!”

Ondanks het feit dat de arts-adviseur van de DVZ wel degelijk de aandoening van verzoeker erkende, alsook de nood aan opvolging ervan, werd dit niet als een ziekte in de zin van artikel 9ter Vreemdelingenwet beschouwd.

Het standaard medisch getuigschrift dat werd voorgelegd was trouwens zeer duidelijk. Om te beginnen staat verzoeker thans nog steeds onder behandeling, wat tot op vandaag niet wordt betwist door verwerende partij. Daarenboven is er wel degelijk sprake van een regelmatige medische opvolging. Dit blijkt zeer duidelijk uit enerzijds het standaard medisch getuigschrift, en anderzijds uit de overige medische documenten die werden bijgebracht. Sterker nog als verzoeker niet zou opgevolgd worden kan dit fatale gevolgen hebben voor zijn leven; dit wordt lèttelijk zo geattesteerd én bevestigd door de arts-adviseur!

(STUK 10)

Dit mag ook niet verbazen daar uit het standaard medisch getuigschrift tevens blijkt de behandeling levenslang dient te worden voorgezet;

“Voorziene duur van de noodzakelijke behandeling: levenslang “(stuk 10, p. 1 onderaan)

De aandoeningen van verzoeker dienen bijgevolg met regelmaat te worden opgevolgd. Dergelijke opvolging betreft een gespecialiseerde zorg. Dit blijkt ook uit het standaard medisch getuigschrift en uit de bijgevoegde medische verslagen; verzoeker dient regelmatig een gespecialiseerde arts te raadplegen en dus niet enkel de huisarts.

Op de vraag wat de mogelijke gevolgen en complicaties zouden zijn mocht de huidige behandeling worden stopgezet, wordt in het standaard medisch attest verklaard dat er, in geval van stopzetting of onderbreking, sprake zal zijn van het opnieuw optreden van psychoses, paranoïde wanen en auditieve hallucinaties waardoor het voor verzoeker onmogelijk zal zijn om dagelijks te kunnen functioneren. Een goede opvolging door de behandelende (en vertrouwde!) artsen en specialisten is dus absoluut noodzakelijk om in leven te blijven aangezien hij tijdens de psychoses zichzelf niet kan controleren. Reden waarom verzoeker al werd opgenomen in het psychiatrisch ziekenhuis van 25.11.2020 t.e.m. 11.02.2021.

Het staat dus vast dat verzoeker kampt met een ernstige medische problematiek en op heden nog steeds onder bewindvoering staat. Dit wordt aangetoond met het medisch attest dd. 14.02.2022 en de verschillende vonnissen van de Vrederechter.

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat verzoeker zich op zijn medische problematiek beroept als buitengewone omstandigheid omdat hij hierdoor niet meer voor zichzelf kan zorgen en onder bewindvoering staat, daarnaast stelt verwerende partij dat dit wordt gestaafd door stukken.

Doch verwerende partij meent dat met betrekking tot het feit dat verzoeker onder bewind staat dat dit enkel een onbekwaamverklaring betreft om bepaalde procedures in verband met zijn persoon te stellen en dat er niet zou blijken dat verzoeker volledig onbekwaam is verklaard. Dit is echter zeer kort door de bocht. Het staat vast dat verzoeker lijdt aan Schizofrenie, psychoses, Paranoïde wanen en auditieve hallucinaties. Uiteraard is verzoeker daardoor zo goed als volledig onbekwaam, reden waarom er een bewindvoerder werd aangesteld voor onder andere administratieve handelingen. Een terugkeer naar zijn land van herkomst zal aldaar gepaard gaan met administratieve handelingen om zijn verblijf terug te regulariseren, en dat is nu net hetgeen dat verzoeker niet kan... Het is dan ook onmogelijk voor verzoeker om in deze toestand terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar het verzoek in te dienen.

Verder stelt verwerende partij dat met betrekking tot de medische problematiek hierover al een aanvraag cfr. Art. 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend. Echter gaat het in casu niet opnieuw over de ziekte an sich doch wel over de gevolgen van deze ziekte, zoals het feit dat meneer hierdoor onder bewind is geplaatst en bijgevolg handelingsonbekwaam is en zijn eigen administratie niet kan verzorgen.

7.

De bestreden beslissing is tevens in strijd met artikel 20 VWEU.

Artikel 20 VWEU stelt:

“1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat;

c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;

d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen.

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”

In het arrest RH van 27 februari 2020 (C-836/18) oordeelde Hof van Justitie (HvJ) reeds dat een derdelands familielid van een statische Unieburger op grond van artikel 20 van het Verdrag over de Werking van de Europese Unie (VWEU) in zeer bijzondere situaties een verblijfsrecht kan krijgen in de lidstaat waarvan de

Unieburger onderdaan is, ook al voldoet hij niet aan de nationale voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen.

Het Hof bevestigt met het arrest van 5 mei 2022 deze voorgaande rechtspraak. Het Hof concludeert in deze uitspraak dat de aanvraag gezinshereniging van het derdelands familielid niet omwille van het ontbreken van voldoende bestaansmiddelen mag worden geweigerd zonder eerst de afhankelijkheidstoets uit te voeren. Als blijkt dat er een zodanige afhankelijkheid is dat de Unieburger gedwongen zou worden om het grondgebied van de Unie te verlaten, moet aan het familielid een afgeleid verblijfsrecht worden toegekend.

Wanneer niet voldaan is aan de nationale voorwaarden voor gezinshereniging, zoals een inreisverbod, kan een meerderjarig derdelands familielid van een statische Unieburger aldus toch een verblijfsrecht hebben op grond van artikel 20 Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (VWEU). Dat is het geval wanneer er tussen beiden een zodanige afhankelijkheid bestaat dat de statische Unieburger de Europese Unie zou moeten verlaten mocht zijn familielid geen verblijfsrecht krijgen. Deze afhankelijkheid moet niet noodzakelijk financieel zijn van aard, maar kan bijvoorbeeld ook materieel, logistiek of affectief zijn. Dat volgt uit een arrest van Uw Raad (RvV, 27 mei 2021, nr. 255.139) dat gebaseerd is op rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ, 27 februari 2020, nr. C-836/18).

Uit deze en voorgaande rechtspraak volgt aldus dat derdelands familieleden van een statische Belg soms een ruimer recht hebben op gezinshereniging dan voorzien in huidig artikel 40ter, §2 van de Verblijfswet. Bij bewezen afhankelijkheid van de Belg die ze willen begeleiden of vervoegen zal DVZ het verblijfsrecht toch moeten erkennen ook al is niet voldaan aan (één of meerdere van) de voorwaarden voor gezinshereniging (bv. bestaansmiddelen – voldoende huisvesting – ziekteverzekering – ten laste in herkomstland). Deze afhankelijkheid kan in beide richtingen bestaan: het derdelands familielid ten aanzien van de Unieburger/Belg, maar ook omgekeerd.

In dezelfde lijn kan er dan ook gesteld worden dat zulke afhankelijkheid ook dient te worden nagegaan bij een aanvraag 9bis als deze afhankelijkheid door de verzoeker wordt opgeworpen. In casu is verzoeker afhankelijk van zijn broer en zijn zussen (zie supra) en is deze afhankelijkheid niet enkel van financiële maar van zorgende (lees: logistieke en affectieve) aard.

Indien verzoeker zou dienen terug te keren naar zijn herkomstland, zou dit de facto betekenen dat zijn Belgische broer en zussen ook het land zullen dienen te verlaten om zich bij verzoeker te voegen aangezien hun hulp vereist is voor zijn dagelijkse leven. In dat geval zou de Unieburger ontzegd worden van haar voornaamste rechten die hij ontleent aan haar status van Unieburger: nl. het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dit is een flagrante schending van artikel 20 VWEU.

Kortom, indien verzoeker zou dienen terug te keren naar zijn herkomstland, zou dit de facto betekenen dat zijn zussen en broer ontzegd worden van hun voornaamste rechten die zij ontleenen aan hun status van Unieburger: nl. het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dit is zoals hoger gezegd een schending van artikel 20 VWEU aangezien de Belgische broer en zussen genoodzaakt zullen zijn om verzoeker te volgen als ze hem verder willen ondersteunen in hun rol als mantelzorger.

8.

Daarnaast is verzoeker hier volledig geïntegreerd, dit gelet op het feit dat hij hier al meer dan 20 jaar verblijft (sinds 2002, waarvan meer dan 7 jaar legaal met name van 2012 tot 2019).

Verzoeker zijn privéleven is hier gesitueerd, hij woont hier en respecteert de samenleving.

Verzoeker zijn hele leven speelt zich bijgevolg af in België. Hij heeft hier zijn vrienden en zijn familie én hij heeft een vaste verblijfplaats.

Het moge dan ook duidelijk zijn dat verzoeker alhier een beschermingswaardig gezinsleven heeft conform art. 8 EVRM. Daar hij bij zijn zus(sen) woont en ook de volgende familieleden hier wonen (STUK 6);

- Zijn zus, mevrouw E. (...) B. (...) O. (...) (RR: (...))
- Zijn zus, mevrouw E. (...) B. (...) S. (...) (RR: (...))
- Zijn broer, meneer E. (...) B. (...) K. (...) (RR: (...))
- Zijn moeder, mevrouw L. (...) Y. (...)
- Zijn vader, E. (...) B. (...) B. (...)

Dat verzoeker hier een gezinsleven heeft in de zin van art. 8 EVRM wordt zelfs door Uw Raad in het voorgaand arrest nr. 279 808 van 07.11.2022 erkend! Verzoeker citeert; (p. 24 STUK 8)

“De Raad is het oordeel toegedaan dat er wel degelijk sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Enerzijds is er sprake van samenwonen sinds 2019 en anderzijds staat het vast dat verzoeker moeilijk voor zichzelf kan zorgen. Zo werd hij reeds eerder gecolloqueerd en werd hij onder bewind geplaatst. De artsen van verzoeker attesteren ook dat hij nood heeft aan mantelzorg, hetgeen impliciet wordt bijgetreden door de arts-adviseur. Uit het medisch attest blijkt bovendien dat het belangrijk is dat iemand toeziet en controle uitoefent op de behandeling en opvolging van de medische zorgen. Die taak wordt momenteel waargenomen door verzoekers zussen, die instaan voor zijn mantelzorg. De Raad concludeert dan ook dat, hoewel het gezinsleven zich hier heeft ontwikkeld tussen twee volwassen personen, er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. (...)”

Zijn zussen staan in voor zijn mantelzorg, hetgeen ook door de arts-adviseur wordt beaamd in zijn medisch verslag. (STUK 10) In Marokko heeft hij niemand meer waar hij bij terecht zou kunnen.

Ook verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat er in casu werd vastgesteld dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van zijn zussen die instaan voor de mantelzorg en gezien zijn legale verblijf van 22.04.2012 tot 20.06.2019 er aangenomen mag worden dat verzoeker wel degelijk hechte banden heeft opgebouwd in België.

Verwerende partij stelt dan simpelweg verder dat het ‘maar’ zou gaan om een tijdelijke verwijdering van België met de mogelijkheid om terug te keren... Deze stelling van verwerende partij dat er bij het indienen van de regularisatieaanvraag in het land van herkomst slechts sprake zou zijn van een tijdelijke verwijdering dewelke op zich geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou vormen, is compleet onjuist.

Ten eerst kan verzoeker niet terugkeren naar Marokko om daar zijn regularisatieaanvraag in te dienen én te doorlopen; deze procedures zijn prioritair en duren bijzonder lang (al zeker in corona-tijden dewelke nog steeds niet volledig voorbij zijn). Verzoeker is bovendien reeds jaren niet meer in Marokko geweest en heeft er geen verblijfplaats, verzoeker heeft zich hier op duurzame en legale wijze heeft gevestigd en zijn gezinsleven zich dus al meer dan 20 jaar hier situeert! Verwachten dat verzoeker dit achterlaat, al zou het ‘tijdelijk’ zijn (tijdelijk kan nog steeds erg lang zijn!), en aldus zijn broer en zussen achterlaat is onmenselijk en gaat in tegen artikel 8 van het EVRM. (zie infra)

Ten tweede verliest verwerende partij hier uit het oog dat verzoeker niet in staat is om zich aldaar alleen te regulariseren. Verzoeker heeft een medische problematiek waardoor hij kampt met hallucinaties en hij al helemaal niet in staat is om zijn administratie zelf te behandelen, reden waarom er ook een bewindvoerder werd aangesteld...

Verzoeker onderhoudt dan ook geen enkele binding meer met zijn land van herkomst.

Verzoeker woont hier thans al geruime tijd en heeft hier zodoende een familiaal en sociaal netwerk opgebouwd van burens, vrienden, kennissen, ...

Alleszins heeft verzoeker hier dus duidelijk een gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoeker kan dus onmogelijk terugkeren naar Marokko waar hij geen enkele kans maakt op een gezins- en privéleven, daar al zijn privé en gezinsbelangen zich alhier, en dit al meer dan 20 jaar, situeren. Zelfs een ‘tijdelijke’ scheiding zou aldus een buitengewone inspanning betekenen voor verzoeker en een schending van artikel 8 EVRM.

Het middel is derhalve ernstig.

9.

Indien verzoeker zou worden teruggestuurd, vormt dit bovendien een inbreuk op artikel 3 EVRM.

Artikel 3 EVRM bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke behandelingen of bestraffingen”.

Zoals reeds werd vermeld in het oorspronkelijke verzoekschrift cf. artikel 9ter Vreemdelingenwet, beschikt verzoeker niet over de financiële middelen voor een behandeling in Marokko.

Verzoeker verblijft intussen al enige tijd in België, en heeft hier een familiaal en sociaal netwerk. Dit heeft hij niet in Marokko, waardoor hij er geen enkele vorm van ondersteuning heeft. Ook niemand van buitenaf is bereid om hem bij te staan. In België heeft hij een netwerk dat hem financieel kan steunen en hem kan helpen, ondersteunen en verzorgen, in het bijzonder zijn zussen.

Beschikbaarheid van knowhow en van moderne medicijnen is één zaak, de werklast van de verstrekkers van de geneeskundige zorgen en de toegang tot gratis gezondheidszorg zijn een andere zaak. En op dit laatste punt dient op basis van de voorliggende documentatie te worden gevreesd dat verzoeker in de kou zal blijven staan in haar land van herkomst.

Er dient rekening gehouden te worden met het feit dat de medische behandeling in Marokko niet voldoende is om de gezondheidstoestand van verzoeker onder controle te houden. De toegang tot de basisgezondheidszorgen en de meer gespecialiseerde zorgen zijn extreem beperkt en niet voldoende om de nodige zorgen inzake de toestand van verzoeker te verschaffen. Het is bovendien aangetoond dat de medicijnen en het sociale systeem in Marokko niet aangepast zijn om te voorzien in de noodzakelijke en adequate behandeling voor de gezondheidszorgen van verzoeker.

Er is sprake van een structureel geworden onaangepastheid van het systeem van sociale zekerheid in Marokko, van veelvuldige dysfuncties en onaangepastheden in het mechanisme van identificatie van de minvermogenden die de relevantie en de maatschappelijke efficiëntie van dit stelsel hebben aangetast.

Om de toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst aan te tonen, verwijst de motivering van de bestreden beslissing louter naar een algemeen overzicht van de sociale zekerheid in Marokko.

Geenszins is aangetoond dat verzoeker met een hoge graad van waarschijnlijkheid de zorg zal kunnen bekomen die hij nodig heeft. Integendeel, de hierboven beschreven dysfuncties van het systeem van gratis gezondheidszorg tonen aan dat het risico reëel is dat verzoeker gedurende langere tijd verstoken zal blijven van medische opvolging. Zoals hierboven reeds aangehaald, werd in dit verband geen rekening gehouden met de concrete situatie van verzoeker, geplaatst in de algemene informatie naar waar verwerende partij verwijst.

Bijgevolg is het evident dat verzoeker wegens het systeem van de gezondheidszorg in Marokko slechts beperkte toegang heeft tot adequate behandeling én opvolging waaraan hij behoefte heeft.

Bovendien is het zo dat verzoeker reeds geruime tijd niet meer in Marokko verblijft en daardoor in het land van herkomst geen gebruik kan maken van de sociale zekerheid, zodoende dat hij alle behandelingen persoonlijk zou moeten betalen, wat financieel onmogelijk is voor de patiënt.

Het is dus duidelijk dat de nodige medische opvolging niet voldoende bereikbaar is in het land van herkomst van verzoeker. Bovendien blijft verwerende partij in gebreke wat betreft een concreet onderzoek naar wat de veranderingen van de geneeskundige overname bij een terugkeer naar het land van herkomst tot gevolg zou hebben: de gezondheidstoestand van verzoeker moet medisch opgevolgd worden in België, met name door zijn vertrouwde artsen, en dit zonder onderbreking.

Rekening houdend met al deze elementen, kan er gesteld worden dat een verder verblijf in België noodzakelijk is voor verzoeker om een menswaardige medische behandeling én opvolging te verzekeren.

Indien verzoeker teruggestuurd zou worden, zou dit bijgevolg een inbreuk uitmaken op artikel 3 EVRM.

10.

Er is bijgevolg wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis, §1 Vreemdelingenwet.

Er wordt in de bestreden beslissing te weinig rekening gehouden met deze elementen vanuit de beoordeling van de "buitengewone omstandigheden".

Men hanteert een standaard motivering, waarbij te weinig wordt ingegaan op het leven van verzoeker alhier (gedurende meer dan 20 jaar, waarbij hij duurzaam samenwoont met zijn zussen en zijn privébelangen zich hier situeren) en het gebrek aan dit element in het herkomstland door de jarenlange afwezigheid.

Daarnaast is er, gelet op hetgeen hierboven werd aangehaald en gestaafd met objectieve stukken, ook sprake van elementen ten gronde, waardoor het verblijf van verzoeker dient te worden geregulariseerd.

Verzoeker acht het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel dan ook geschonden.

Verwerende partij heeft zich immers beperkt tot een theoretische uitleg en het opsommen van alle elementen die door verzoeker werd aangehaald in zijn regularisatieaanvraag om dan kortweg te concluderen dat deze niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Verzoeker kan met andere woorden

onvoldoende afleiden uit de bestreden beslissing waarom zijn langdurig verblijf, met respect voor de Belgische waarden en normen, de aanvraag in België niet verantwoordt.

Met dergelijke motivering kan verwerende partij simpelweg álle aanvragen weigeren. Nochtans is een regularisatieaanvraag cf. artikel 9bis Vreemdelingenwet nog steeds een aanvraag om humanitaire redenen.

Dit werd eveneens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“2.5. [...] Verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer daar zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “een integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf [...] een reden [kunnen] zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”. [...] Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging quod non in casu. [...] Dit is in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt in haar nota geen afdoende draagkrachtige motivering. [...]”

Verwerende partij heeft haar motiveringsverplichting aldus geschonden. Zij had op afdoende wijze moeten motiveren waarom het langdurig verblijf en de integratie van verzoeker + het gezinsleven in België + de mantelzorg in combinatie met de bewindvoering, geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen om de aanvraag in België in te dienen.

11.

De rechtspraak is nochtans duidelijk. Een lang verblijf in België dient, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, zowel onderzocht te worden vanuit het oogpunt van de “buitengewone omstandigheden” als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (RvS 13 januari 2000, nr. 84.658). Een ander arrest stelt dan weer dat het niet is uitgesloten dat eenzelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid ter staving van de indiening van de aanvraag in België kan uitmaken, als een argument ten gronde om de machtiging tot verblijf te bekomen (RvS 9 april 1998, nr. 73.025, Rev.dr.étr. 1998, 69).

Verzoeker is bijgevolg van mening dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij dus geregulariseerd dient te worden..

Verwerende partij had rekening moeten houden met ál deze elementen.

Zoals uit hetgeen hierboven blijft, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden waardoor de regularisatieaanvraag van verzoeker in België werd ingediend. De beslissing van verwerende partij getuigt van een gebrekkig onderzoek naar álle elementen in het dossier van verzoeker. Verwerende partij had concreet moeten motiveren waarom de aanvraag van verzoeker onontvankelijk, dan wel ongegrond is. Verzoeker heeft aangetoond dat hij hier al meer dan 20 jaar verblijft en zijn gezins- en privéleven zich alhier situeert. Verzoeker heeft niet nog een echtgenote en gezin rondlopen in Marokko.

12.

Gelet op hetgeen hierboven gesteld, kan geconcludeerd worden dat verwerende partij haar motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. De bestreden beslissing werd dan ook onterecht genomen.

Verzoeker is dus van mening dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde had moeten worden behandeld. Als gevolg hiervan werd tevens de bijlage 13, i.e. het bevel om het grondgebied te verlaten, op onredelijke en onterechte wijze genomen.

Hij verblijft reeds meer dan 20 jaar in België. Er is sprake van een langdurig verblijf en een volledige integratie. Hij kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst, ook niet tijdelijk, zoals hierboven werd aangetoond. Hij heeft hier immers een gezinsleven alsook een leven opgebouwd, in Marokko heeft hij niets of niemand meer. Hiermee had verwerende partij rekening moeten houden, en dit bij het nemen bij beide bestreden beslissingen.

Bovendien wordt het bevel om het grondgebied te verlaten gewoonweg NIET gemotiveerd!

Verzoeker is met andere woorden van mening dat beide beslissingen op een onredelijke en onzorgvuldige wijze werden genomen.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

2.2. In een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Ter adstruering van zijn tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet afdoende gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de situatie van verzoeker en van het feit dat hij hier bij zijn zus(sen) verblijft, die voor hem zorgt. Verwerende partij heeft desondanks helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het privé en familielevens van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen. Door de bestreden beslissing heeft verzoeker geen verblijf bekomen in België en zal hij moeten terugkeren naar Marokko.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

2.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privé leven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

Indien verwerende partij een beslissing neemt met betrekking tot het verblijf van een persoon, dient zij steeds het recht op privéleven, zoals voorzien in artikel 8 EVRM, te betrekken in de belangenafweging.

3.

In casu betekent dit dat er een schending van artikel 8 EVRM voorligt, daar verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de hierboven besproken elementen, waaruit blijkt dat verzoeker hier een netwerk van persoonlijke en sociale belangen heeft (in het bijzonder zijn zussen).

Hij heeft hier immers een vast adres, een sociaal netwerk, zij dient hier medisch te worden opgevolgd, ...

Kortom, verzoeker heeft hier een privé en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van zijn naaste familie en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan haar familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

4.

De Raad weerhield reeds een gezinsleven van verzoeker met zijn zussen, beschermd door art. 8 EVRM. (STUK 8)

In casu beroept verzoeker zich op het gezinsleven met zijn zus(sen). Uit de medische stukken van het dossier blijkt dat verzoeker sinds 2019 bij 'de zus' in Antwerpen woont. Zijn zussen staan eveneens in voor de mantelzorg. Dit lijkt te worden beaamd door de arts-adviseur waar hij in zijn medisch advies stelt dat de thuisverpleging in Marokko zou kunnen instaan voor "de mantelzorg die in België niet optimaal verloopt vermits betrokkene zich afzet tegen controle door zijn zussen". In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). De Raad is het oordeel toegedaan dat er wel degelijk sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Enerzijds is er sprake van samenwonen sinds 2019 en anderzijds staat het vast dat verzoeker moeilijk voor zichzelf kan zorgen. Zo werd hij reeds eerder gecolloqueerd en werd hij onder bewind geplaatst. De artsen van verzoeker attesteren ook dat hij nood heeft aan mantelzorg, hetgeen impliciet wordt bijgetreden door de arts-adviseur. Uit het medisch advies blijkt bovendien dat het belangrijk is dat iemand toeziet en controle uitoefent op de behandeling en opvolging van de medische zorgen. Die taak wordt momenteel waargenomen door verzoekers zussen, die instaan voor zijn mantelzorg. De Raad concludeert dan ook dat, hoewel het gezinsleven zich hier heeft ontwikkeld tussen twee volwassen personen, er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verweerder is dus verplicht met dit gezinsleven rekening te houden bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat inderdaad een onderzoek is gebeurd in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De evaluatienota in het administratief dossier luidt als volgt: "gezins- en familieleven : de beslissing geldt voor het hele gezin/de ganse familie zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. hoger belang van het kind : een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gezondheidstoestand : geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst (advies+datum)" De Raad stelt echter vast dat in deze evaluatienota niets wordt gezegd over het gezinsleven tussen verzoeker en zijn zussen. Daarentegen wordt er wel gesproken van minderjarige kinderen terwijl uit niets blijkt dat verzoeker kinderen heeft. De Raad kan uit deze nota dan ook niet afleiden of verweerder al dan niet rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven leidt in België. De nota getuigt alvast niet van een zorgvuldig onderzoek, nu geen melding wordt gemaakt van verzoekers familieleden in België maar wel melding wordt gemaakt van "het hele gezin" en "minderjarige kinderen" waarvan geen sprake is.

In zijn nota met opmerkingen repliceert verweerder dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM enkel een onderzoeksplicht, doch geen motiveringsplicht opleggen.

Hoewel verweerder hierin tot op zekere hoogte kan worden gevolgd en het inderdaad volstaat dat de gemachtigde op een relevant tijdstip voorafgaand aan het treffen van de verwijderingsbeslissing, heeft rekening gehouden met de relevante gegevens betreffende een eventueel gezins- en familieleven zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in de akte zelf dient te motiveren, moet de Raad alsnog vaststellen dat uit de tweede bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat dit inderdaad het geval is. Uit niets blijkt dat verweerder met het gezinsleven van verzoeker heeft rekening gehouden voorafgaand aan het treffen van de tweede bestreden beslissing. Vervolgens betoogt verweerder dat verzoeker niet toelicht welke precies zijn familiale banden zouden zijn die hij in België onderhoudt. Volgens verweerder licht hij niet toe welk familieleven hij in België heeft opgebouwd. Het loutere feit dat hij in België familieleden heeft, volstaat volgens verweerder niet. Verweerder kan hierin echter niet worden gevolgd. Uit de totaliteit van het verzoekschrift blijkt wel degelijk waaruit het beschermenswaardig gezinsleven van verzoeker bestaat.

Verzoeker voert immers aan dat hij bij zijn zus in België inwoont en van haar hulp krijgt. Hij stelt ook dat hij niet voor zichzelf kan zorgen. Deze beweringen worden ondersteund door de medische documenten die verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag heeft gevoegd en worden impliciet bevestigd door de arts-adviseur waar hij stelt dat de mantelzorg die verzoekers zussen momenteel bieden, moeizaam verloopt. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat "het is niet omdat verzoeker door zijn medische toestand het soms moeilijk heeft in de communicatie naar zijn zussen dat hij niet de beste zorg krijgt van hen". Verweerder kan dus moeilijk voorhouden dat hij niet zou weten waaruit het gezinsleven van verzoeker bestaat. De Raad kan verzoeker dan ook volgen waar hij aanvoert dat de tweede bestreden beslissing minstens een schending uitmaakt van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De middelen zijn, voor zover ze betrekking hebben op de tweede bestreden beslissing, in de gegeven mate en voor zover ontvankelijk, gegrond. Een eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van de middelen geven geen aanleiding tot een ruimere nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing en zij worden derhalve niet besproken.

Het middel is dan ook gegrond."

2.3. In een derde middel, eveneens gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 39/79, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 7 en 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 8 van het EVRM, van artikel 27 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EE (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Ter adstruering van zijn derde middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"1.

Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoeker herhaalt hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker werd genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet afdoende gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden. In het bevel om het grondgebied te verlaten beperkt verwerende partij er zich zelfs toe slechts te verwijzen naar een bepaling uit de Vreemdelingenwet en stelt daarbij dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum. Een verdere motivering, onderzoek of belangenafweging ontbreekt.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de situatie van verzoeker. Hij verblijft reeds meer dan 10 jaar onafgebroken in België, deels op legale wijze (zie bv. de kopie van zijn vorige verblijfskaart). Verwerende partij heeft desondanks helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het privéleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privé leven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM.

Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

Indien verwerende partij een beslissing neemt met betrekking tot het verblijf van een persoon, dient zij steeds het recht op privéleven, zoals voorzien in artikel 8 EVRM, te betrekken in de belangenafweging.

4.

In casu betekent dit dat er een schending van artikel 8 EVRM voorligt, daar verwerende partij geen of minstens onvoldoende rekening heeft gehouden met de hierboven besproken elementen, waaruit blijkt dat verzoeker hier een netwerk van persoonlijke en sociale belangen heeft opgebouwd, gelet op zijn jarenlange verblijf alhier en dus zijn jarenlange afwezigheid in Marokko.

Hij heeft hier immers een vast adres, een sociaal netwerk, hij dient hier medisch te worden opgevolgd, ... Al zijn naaste familieleden verblijven tevens hier, meer specifiek zijn zussen.

Verzoeker is geboren in een gezin van 9 kinderen, doch met zijn andere broers en zussen heeft hij absoluut geen band. Deze hebben ook al jaren niet met elkaar gesproken en zullen zeker niet bereid zijn om verzoeker op te vangen.

Hierdoor zou hij letterlijk helemaal alleen zijn in Marokko, zonder familie, doch ook zonder basis (woning, netwerk, ...) om op terug te vallen. Verzoeker kan niet werken, gelet op zijn medische aandoeningen. Zonder job, en bijgevolg zonder financiële middelen, staat men er nergens. Verzoeker heeft geen ziekteverzekering in Marokko. Bovendien verblijft hij reeds jaren niet meer in Marokko; hij heeft dus niets van sociale zekerheidsrechten in Marokko opgebouwd en blijft aldaar in de kou staan.

In België heeft hij dit wel. Hij verkrijgt hier enerzijds hulp vanwege zijn familie (hij woont hier bovendien in bij zijn zussen), anderzijds hij hier verzekerd bij De Voorzorg en bij het wijkgezondheidscentrum. (STUK 4)

Kortom, verzoeker heeft hier een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van zijn familie en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn gezinsleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook gegrond.”

2.4. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

“1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.

2. De materiële motiveringsplicht die verzoekende eigenlijk ook aanvoert, houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen

worden. De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn.

In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

3. De eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet ontvankelijk werd verklaard, werd genomen op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de goede integratie, het werk, het hebben van een sociaal leven, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België en niet in het buitenland, is ingediend.

4. Deze door verzoekende partij aangevoerde omstandigheden worden dan ook geëvalueerd door verwerende partij. De bestreden beslissing geeft in dit verband duidelijk aan dat verzoekende partij destijds over een geldig verblijf beschikte, doch dat zij dit verloren heeft door haar eigen toedoen. Er wordt trouwens een volledig overzicht gegeven van de volledige verblijfshistoriek van verzoekende partij.

Verzoekende partij merkt met name op dat zij reeds lang in België verblijft, geen banden meer heeft met Marokko en hier goed geïntegreerd zou zijn. De bestreden beslissing heeft deze elementen echter reeds

afgewogen vermits deze elementen ook bij de aanvraag opgeworpen werden. Concreet wordt hierover geoordeeld dat:

[...]

Dit zijn echter allemaal stuk voor stuk elementen die thuis horen in de fase van de gegrondheid en bijgevolg niet bij het nemen van de bestreden beslissing afgewogen dienden te worden.

5. Verzoekende partij gaat vooral in op haar medische toestand om hier uit af te leiden dat er inderdaad sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden die een aanvraag om machtiging tot verblijf en een regularisatie zouden rechtvaardigen. De bestreden beslissing gaat hier echter reeds nader op in en geeft aan dat:

[...]

6. De tweede beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, werd gebaseerd op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Het bevel het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet betreft een handhavingsmaatregel en geenszins een beslissing houdende een verblijfsrecht met als gevolg dat de enkele vaststelling van de situaties beoogd door artikel 7 van de Vreemdelingenwet volstaat om deze geldig in feite en in rechte te motiveren zonder dat de overheid gehouden is andere motieven betrekking hebbend op externe omstandigheden aan deze vaststelling toe te voegen.

Ten overvloede kan opgemerkt worden dat verwerende partij in casu op geen enkele wijze haar motiveringsplicht geschonden heeft.

Het bestreden bevel geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste alinea, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste alinea, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...);”

De bestreden beslissing motiveert op dit vlak dat voor verzoekende partij afzonderlijk geldt dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum.

Het blijkt dat verzoekende partij deze vaststelling dit element ook helemaal niet betwist in het door haar neergelegde verzoekschrift.

De motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten, beperkt zich trouwens geenszins tot het louter verwijzen naar een wetsartikel. Er wordt duidelijk verwezen naar de reden waarom dit precieze artikel wordt toegepast, zijnde het overschrijden van de toegelaten duur om in België te verblijven.

7. Overigens, het feit dat een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering zoals verzoekende partijen voorhouden, houdt niet in dat dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

8. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé-en gezinsleven wordt aangevoerd Uw Raad in de eerste plaats dient na te gaan of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé-en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is. Verder wijst verwerende partij er op dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Het dient te worden aangegeven dat slechts een wettigheidcontrole uitgevoerd dient te worden op de bestreden beslissing.

Bijgevolg dient er te worden nagegaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat Uw Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Uw Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

In het op heden voorliggende beroep werpen de verzoekende partij op dat er sprake is van een gezinsleven vermits zij afhankelijk zou zijn van haar familieleden en daarenboven op een eerder vaag omschreven privéleven in België zonder dit inderdaad voldoende verder te preciseren.

Ondergeschikt en dit ten aanzien van een eerste toelating op het grondgebied van het Rijk, en niet bij het einde van het verblijf, heeft het EHRM gemeend dat er geen sprake kan zijn van een inmenging en dat er bijgevolg geen onderzoek nodig is op basis van de tweede paragraaf van het artikel 8 in die zin dat er geen nood is om na te gaan of verwerende partij een gewettigd doel nagestreefd werd en of deze maatregel evenredig was ten aanzien van dit doel .

In dit geval acht het EHRM dat het desalniettemin gepast voorkomt om te onderzoeken of de overheid gehouden is tot een positieve verplichting tot het behoud of de ontwikkeling van het privé en/of gezinsleven. .

Aangaande deze toetsing met betrekking tot het bestaan of ontbreken van deze positieve verplichting, heeft het Europees Hof geoordeeld dat : :

"(...) de Staat moet een juist evenwicht vinden tussen de concurrerende belangen van het individu en de gemeenschap als geheel. In beide gevallen geniet de staat echter een zekere beoordelingsmarge. Bovendien legt artikel 8 geen algemene verplichting op aan een staat om de keuze van immigranten voor hun land van verblijf te respecteren en om gezinshereniging toe te staan op het grondgebied van dat land. (...) De factoren waarmee in dit verband rekening moet worden gehouden, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk is verstoord, de mate waarin de betrokken personen banden met de betrokken verdragsluitende staat hebben, of er sprake is van onoverkomelijke hindernissen voor het gezin dat in het land van herkomst van een of meer van de betrokken personen woont en of er elementen zijn van controle van de immigratie (bijvoorbeeld precedentes voor schendingen van immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die voor uitsluiting doorwegen (Solomon tegen Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is of het gezinsleven in kwestie ontwikkeld werd in een periode waarin de betrokken personen wisten dat de situatie met betrekking tot de immigratieregels van een van hen zodanig was dat het duidelijk was dat het behoud van dit gezinsleven in het gastland van meet af aan precair zou zijn. Het Hof heeft eerder geoordeeld dat, wanneer dit het geval is, alleen in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de verwijdering van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 vormt."

Verzoekende partij heeft zich geruime tijd illegaal opgehouden in het land en deed verschillende vruchteloze pogingen om een verblijfsrecht te bekomen. Verzoekende partij kon dan ook niet onwetend zijn over het feit dat het verder zetten van haar, of desgevallend hun, privé en gezinsleven een precair karakter bezat.

Bovendien merkt verzoekende partij geen enkele onoverkomelijke hindernis op om het voorgehouden privé –of gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst.

Omwille van deze verschillende redenen is er bijgevolg vast te stellen dat de overheid geen enkele positieve verplichting had ten aanzien van verzoekende partij om te verblijven in het Rijk.

Inderdaad, het principe blijft dat Staten het recht behouden om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren, en Staten zijn dus bevoegd om te dien einde voorwaarden vast te stellen.

Artikel 8 EVRM verzet zich er dus niet tegen dat Staten voorwaarden vastleggen voor de toegang van vreemdelingen tot hun grondgebied.

In onderhavig geval volgt uit de bestreden beslissing dat de elementen van privé- en gezinsleven, alsmede de naleving van artikel 8 EVRM ingeroepen door verzoekende partij in haar verblijfsaanvraag, wel degelijk in overweging werden genomen door verwerende partij die, terecht, weigerde er een buitengewoon karakter aan te verlenen. Verzoekende partij blijft in gebreke om, in concreto, het onredelijke of disproportioneel karakter van de inmenging aan te tonen.¹⁸

*était clair immédiatement que le maintien de cette vie familiale au sein de l'Etat hôte revêtirait d'emblée un caractère précaire. La Cour a précédemment jugé que lorsque tel est le cas ce n'est que dans des circonstances particulièrement exceptionnelles que le renvoi du membre de la famille n'ayant pas la nationalité de l'Etat hôte constitue une violation de l'article 8. ».*Eigen vertaling. 18 RvV., 30 juni 2015, nr. 148.802.

De bestreden beslissing weegt dit aspect inzake artikel 8 van het EVRM overigens als volgt af:

[...]

9. Bovendien vergenoegt verzoekende partij er zich slechts mee op een vage en algemene manier aan te geven dat er sprake zou zijn van een privéleven in België. Verzoekende partij legt geenszins concreet uit wat de aard en de intensiteit is van de private relaties die zij in België heeft. Dit behoudens de aanduiding dat deze aanwezig zou zijn op het grondgebied van het Rijk. Het komt dan ook gepast voor om er aan te herinneren dat het begrip van privéleven zich in concreto beoordeelt en niet uit de loutere omstandigheid dat verzoekende partij minder of langer op het grondgebied verblijft, kan afgeleid worden.

10. Bovendien en dit nogmaals betreffende het aangevoerde privéleven, wijst verwerende partij er op dat de Raad van State meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het 'sociaal en economisch welzijn' dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partijen en dan meer bepaald eerste verzoekende partij toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties van dien aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. De verzoekende partijen maken aldus met de loutere verwijzing naar hun privéleven, hun banden met België en hun verblijfssituatie, - waarbij noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er sprake is van een sociale of culturele integratie op het Belgische grondgebied – geen privéleven aannemelijk dat de gewone sociale relaties overstijgt en dus wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen.

De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of waarover zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Voor wat het aangevoerde arbeidsleven of werkbereidheid betreft, merkt verwerende partij nog bijkomend op dat de verzoekende partijen geen toelating hebben om te werken.

11. Het artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 verplichtte verwerende partij enkel rekening te houden met haar gezinsleven, maar niet om omstandig op dit vlak haar motivering uit te werken. Evenmin verplicht het artikel 8 van het EVRM tot een dergelijke motivering, nu het artikel 8 EVRM op zich geen enkele formele motiveringsverplichting bevat.

Bovendien blijkt, onder meer uit het bevel om het grondgebied te verlaten, duidelijk dat er wel degelijk rekening gehouden werd met al deze elementen en dat de bestreden beslissing deze argumentering ook opneemt.

12. Waar de verzoekende partij een schending van artikel 3 EVRM voorhoudt wijst verwerende partij op het volgende. Om een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken, dient de verzoekende partij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor

onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin. De verzoekende partij beperkt zich echter tot een eenvoudige vermelding van artikel 3 EVRM zonder de inhoud van de bepaling toe te passen op zijn eigen situatie.

13. Voor wat de aangevoerde rechtspraak betreft, blijven verzoekende partijen in gebreke om een direct verband tussen de informatie in deze arresten en haar persoonlijke situatie aan te tonen. Verzoekende partij toont inderdaad niet aan in hoeverre de situatie zoals beschreven in de arresten vergelijkbaar is. Het komt echter aan verzoekende partijen toe, wanneer zij zich wensen te beroepen op situaties waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar zijn om ook aan te tonen dat de situatie inderdaad vergelijkbaar is met de hunne. Bijgevolg volstaat het niet om zich te beperken tot overwegingen van algemene orde, men moet ook aantonen dat de vergelijkbaarheid van beide situaties er is wat in dit concrete geval niet gebeurt .

14. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

15. Geenszins tonen verzoekende partijen aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld

De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

16. In de mate dat verzoekende partijen de schending aanvoeren van het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, benadrukt verwerende partij dat ook dit beginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat . De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

17. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden. Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

18. Verzoekende partij werpt in haar verzoekschrift ook nog volledig theoretisch op dat er sprake zou zijn van een schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Op dit vlak wordt echter op geen manier opgemerkt in hoeverre er hiervan sprake zou zijn.

Ten overvloede merkt verwerende partij op dat het rechtszekerheidsbeginsel, een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel betreft dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur.

Het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet geschonden indien een bestuur op een juiste en consequente manier toepassing maakt van een duidelijke wetbepaling wat hier ook het geval is.

19. De opgeworpen middelen zijn bijgevolg ongegrond.”

2.5. De middelen worden, gezien hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

Wat de eerste bestreden beslissing betreft, voert verzoeker onder meer de schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel aan in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (cf. RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde in voorliggende zaak dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn aanvraag om met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onder meer aanvoerde dat het voor hem zeer moeilijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post omdat hij al enige tijd met een ernstige medische problematiek kampt, waardoor hij door de vrederechter op 7 april 2021 onbekwaam werd verklaard om bepaalde handelingen in verband met zijn persoon te stellen. Verzoeker wijst er eveneens op dat hij al meer dan twintig jaar in België verblijft, waarvan ook een hele tijd met een legaal verblijfsstatuut.

De Raad bemerkt dat er zich in het administratief dossier een beschikking van het vrederecht te Antwerpen van 7 april 2021 bevindt. Daarin wordt geoordeeld als volgt:

“Uit het geneeskundig verslag, het gesprek met de te beschermen persoon, met mevr. O. (...) E. (...) B. (...), verzoekende partij en zus van de te beschermen persoon, mr. K. (...) D. (...), raadsman van verzoekende partij, mevr. S. (...) E. (...) B. (...), zus van de te beschermen persoon en mevr. I. (...), L. (...), dochter van verzoekende partij, en de ingewonnen inlichtingen blijkt dat de te beschermen persoon wegens zijn gezondheidstoestand niet in staat is om zijn belangen zelf behoorlijk waar te nemen.

[...]

De vrederechter verklaart de te beschermen persoon onbekwaam om de hierna vermelde handelingen te stellen en wijst een bewindvoerder met vertegenwoordigingsbevoegdheid aan. Een maatregel van bijstand biedt immers onvoldoende bescherming.”

In de beschikking van 7 april 2021 stelt de vrederechter onder meer vast dat verzoeker onbekwaam is om handelingen te stellen met betrekking tot de keuze van zijn verblijfplaats.

Aangaande de bewindvoering wordt in de eerste bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene beroept zich op zijn medische problematiek als buitengewone omstandigheid, omdat hij hierdoor niet meer voor zichzelf kan zorgen en onder bewind voering zou staan. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: een medisch attest dd. 14.02.2022 en de verschillende vonnissen van de vrederechter. Wat de plaatsing onder bewind voering betreft, dit betreft enkel een onbekwaam verklaring om bepaalde procedures in verband met zijn persoon te stellen. Uit de vorgelegde arresten blijkt niet dat betrokkene volledig onbekwaam is verklaard, het gaat enkel om het instellen van bepaalde procedures. Wat zijn medische problematiek betreft, merken we op dat betrokkene op basis hiervan reeds een aanvraag 9ter indiende op 13.05.2022, die echter ongegrond werd afgesloten op 20.06.2022. We stellen dus vast dat de medische problematiek van betrokkene reeds ten gronde werd onderzocht door de bevoegde dienst en niet werd weerhouden omdat de nodige behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst en dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. We verwijzen in dit kader naar het artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk worden verklaard in het kader van een aanvraag 9bis. Het motief dat steunt op artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet kan op zichzelf genomen reeds volstaan als redengeving voor het niet aanvaarden van verzoekers gezondheidstoestand als buitengewone omstandigheid (RVV, arrest 244999 van 27 november 2020). Het bij huidige aanvraag 9bis voorgelegde medische stuk maakte tevens deel uit van de aanvraag 9ter. Ook het element van mantelzorg werd uitvoerig besproken in het medisch advies dd. 20.06.2022 en niet weerhouden. Betrokkene legt geen nieuwe medische stukken voor die het tegendeel aantonen. Betrokkene kan, indien gewenst, de dienst Special Needs van Fedasil contacteren om zijn tijdelijke terugkeer voor te bereiden. Dit is een speciaal programma voor de terugkeer van mensen met een ernstige medische problematiek. Dit programma bestaat uit een sociaal rapport (waarin de lokale partners ter plaatse alle nodige medicatie en behandeling opsporen en klaarzetten), een begeleide terugkeer van deur tot deur (naar gelang met een sociaal assistent, een verpleegster of een dokter) en een terugbetaling van alle medische kosten tot zes maanden na de terugkeer en tot één jaar na de terugkeer indien onmiddellijk na de terugkeer een hospitalisatie vereist zou zijn. Het is ook mogelijk om voldoende medicatie mee te geven voor een bepaalde termijn om er zeker van te zijn dat de noodzakelijke behandeling niet onderbroken wordt. De ingeroepen medische elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij betoogt dat het kennelijk onredelijk is om in zijn geval te oordelen dat de bewindvoering geen buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker merkt op dat hij kampt met een ernstige psychologische problematiek, hetgeen niet wordt betwist door verweerder. Uit de beschikking van de vrederechter van 7 april 2021 blijkt dat deze psychologische problematiek verzoeker verhindert om zijn eigen belangen behoorlijk te verdedigen. Het staat dan ook buiten kijf dat verzoeker omwille van zijn ernstige psychologische problematiek – waaronder schizofrenie, psychoses, paranoïde wanen en auditieve hallucinaties – nood heeft aan een bewindvoerder die hem vertegenwoordigt bij het stellen van bepaalde handelingen met betrekking tot zijn persoon en zijn goederen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker onder meer onbekwaam is verklaard om handelingen met betrekking tot de keuze van zijn verblijfplaats te stellen. Verweerder is echter van oordeel dat de bewindvoering, en meer bepaald het gegeven dat verzoeker onbekwaam is verklaard om bepaalde handelingen met betrekking tot zijn persoon te stellen, niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder stelt in wezen dat dit gegeven het voor verzoeker niet zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakt om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in zijn land van herkomst, Marokko.

Een dergelijk standpunt is echter kennelijk onredelijk en niet in overeenstemming met de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder kan niet ernstig voorhouden dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij, zelfs tijdelijk, terugkeert naar Marokko om aldaar via de reguliere procedure een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Door te oordelen dat de bewindvoering geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, gaat verweerder immers voorbij aan het gegeven dat verzoeker onbekwaam is om zijn eigen verblijfplaats te kiezen en dat hij wegens zijn gezondheidstoestand niet in staat is om zijn belangen zelf behoorlijk waar te nemen. Het feit dat verzoeker niet “*volledig onbekwaam*” is verklaard, doet hieraan geen afbreuk. Uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet volgt immers niet dat situaties waarin een aanvrager slechts voor bepaalde specifieke handelingen met betrekking tot zijn persoon en goederen onbekwaam is verklaard, geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken. Er blijkt niet dat verweerder op kennelijk redelijke en zorgvuldige wijze heeft onderzocht of de bewindvoering het voor verzoeker zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakt om zich te wenden tot de reguliere procedure in het land van herkomst. Dit is nochtans het enige criterium aan de hand waarvan de ontvankelijkheid van de aanvraag dient te worden beoordeeld.

Op dit punt komt verweerder in de nota met opmerkingen niet verder dan het citeren van de desbetreffende passage uit de bestreden beslissing. Door louter te herhalen wat reeds in de bestreden beslissing is gemotiveerd, toont verweerder niet aan dat hij weldegelijk op redelijke en zorgvuldige wijze heeft onderzocht of de bewindvoering het voor verzoeker zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakt om zich te wenden tot de reguliere procedure in het land van herkomst.

Een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt in de aangegeven mate aangenomen.

Wat de tweede bestreden beslissing betreft, wijst de Raad erop dat verweerder het in deze situatie klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om de bevoegdheid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts uit te putten nadat werd beslist over de door verzoeker ingediende verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verweerder hierdoor erkent dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten.

In casu kan het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook als een *accessorium* van de onontvankelijkheidsbeslissing van 30 april 2024 worden beschouwd, zodat de duidelijkheid in het rechtsverkeer gebiedt dat dit bevel tezamen met de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing uit het rechtsverkeer wordt gehaald door middel van een vernietiging.

De middelen zijn in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 april 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN